

Comentariu - Dan, capitan de plai de Vasile Alecsandri

Vasile Alecsandri a fost poetul vitejiei, al barbatiei militare rominesti; ilustrativ este ciclul Ostasilor nostri – inspirat de crincena inlestare a Razboiului de Independenta – in care poetul canta bravura din unghiul omului de rind, dar si volumul Legende (Continind doua cicluri de versuri, din 1875-1880, ce cuprinde 32 de piese), care infasoara simburile epic in faldurile istorii si ale fantezii, aruncind mereu puncti intre real si fantastic.

Dan, capitan de plai (1874) e mai reusit fiindca scriitorul combina mai liber istoria cu fabula; eroii, Dan si Ursan, se plaseaza la granita dintre realitate si mit.

Poemul este alcatuit din sapte parti, precedate de un motor, un fragment dintr-un "cintic popular": "Frunza verde de malai,/Cine merge sus in rai?/Merge Dan soiman de plai/C-a ucis el mult dusmani,/ Un viziu si patru hani" si urmareste reliefarea luptea dirze a celor doi razboinico, Dan si Ursan, impotriva navalitorilor tatari, pe care reusesc sai opreasca si sai tina in lor pina la sosirea orheienilor.

-Compozitia si subiectul.-

Dan, capitan de plai este impartit in sapte capitole – tablouri (numerotate de autor cu cifre latine), fiecare cuprinzind relatarea uneia din intimplarile care contribuie la conturarea subiectului. in expozitia (I,II) sunt prezentati eroii – Dan, care traieste "pe-un munte paduratic", afla, ascultind ce vorbesc "doi vechi stejari", ca-i "sabie in tara", c-au navalit tatarii si "tara-i in foc". Vulturii si ulii (simbolizind pe tatarii) ii confirma spusele stejarelor. El hotaraste sa plece deindata impotriva cotropitorilor (intriga), zicindu-si: "O, Doamne sfinte, mai da-mi zile de trai/Pin ce-oi strivi toti lupii, toti serpii de pe plai".

Capitolele III – IV (subiectul propriu-zis) prezinta intilnirea lui Dan cu Ursan, ca si descrierea luptei celor doi viteji cu oastea tatarasca, lupta care constituie totodata si punctul culminant al poemului. Cei doi sunt inzestrati de autor cu puteri (supranaturale) ca ale eroilor din basme: ei reusesc sa-si taie drum prin "neagra tatarime", pina ce se intilnesc fata in fata si isi incruciseaza armele, fericiti de victorie. in cael moment insa, Ursan este ranit, iar Dan iti apara cu strasnicie tovarasul de armes incercind sa-l scoata de pe cimpul de lupta, este el insusi lovit de o alta sageata tatarasca.

Aparitia fulgeratoare a Fulgai (stapinind ca o amazona cea mai focosi cai si galopind salbatic pri spatii pustii), care reuseste sa scoata trupul tatalui ei din incaierare, sosirea arcașilor moldoveni, "ce vin c-o falca-n ceruri aprinsi ca niste zmei" ca si luarea lui Dan prizonier, constituie deznodamintul actiunii.

In final, poemul mai contine un episod emotionant, acela al aducerii lui Dan in fata hanului Ghirai (capitolul VII). Demn, eroul nu-si leapada credinta strabuna, dar isi exprima ultima dorinta: de-a mai putea saruta odata pamintul Moldovei. Este magistral episodul reintoarcerii lui Dan, grav ranit, in

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

---

cortul hanului, episod incheiat cu moartea eroului.

Poemul se remarca intr-o deavirsita constructie epica, evidenta din felul in care este condusa actiunea, cum sunt inlantuite diferite episoade. Actiunea se desfatoara intr-o gradatie continua si logica, din momentul in care Dan afla de navalirea tatarilor si pina la stingerea lui, in cortul hanului Ghirai.

Naratiunea faptelor se impleteste strins cu dialoguri concise, dar care dau dinamism, cu portretele eroilor, cu descrieri plastice (cum este tabloul zguduitor al arderii satelor in flacari). Scenele de mase, privelistele de ansamblu, sunt zugravite cu aceeasi maiestrie, in culori si linii viguroase; eroii dau dovada de o exemplara barbatie in fata dusmanului, ei capatind proportii legendare; portretele lor sunt ilustrative pentru curajul, spiritul de sacrificii si patriotismul românilor.

Personajul principal al poemului este Dan. El este o intrupare simbolica a patriotismului si a eroismului anonim popular.

Realizat cu mijloacele cele mai mari ale artei, portretul lui Dan reprezinta, simbolic, vitejia poporului român in lupta pentru libertate si independenta, pentru pastrarea specificului stramosesc.

Dan, capitan de plai este un poem eroic adica nareazp o actiune mai complicata decit a baladei, cuprinzind mai multe episoade in care se povestesc fapte marelte, savirsite de personaje insufletite de sentimente nobile).

V. Alecsandri creeaza un erou miraculos de puternic in lupta (Dan), dusmanii se ingrozesc la aparitia sa, el cunoaste glasurile tainice ale naturii (afla de la niste stejari prapadul din vale); vulturii il calauzesc in drumul sau, iar riul isi micsoreaza undele ca el sa poata trece.

Printr-o varietate de procedee artistice (directe si indirecte), autorul realizeaza portretul complex al acestui erou, un portret fizic si moral.

Astfel, in prima secventa, V. Alecsandri ne prezinta aspectul exterior al personajului si mediul in care traieste: "Batrinul Dan traieste ca soimul singuratic/in peatera de stinca, pe-un munte paduratic". Batrinul ostenit, cu toate ca a implinit un secol de viata ("Vechi pustnic, ramas singur din timpul sau afara") si zadarniciile ii amintesc mereu de batrinete ("Timpul rece apasa-umarul meu/si cit m-afund in zile tot simt ca e mai greu"), continua sa stea de straja tarii, asa cum l-a "deprins stefan, usoarp tarina-i fie".

Momentele de suprema fericire (amintirile din tinerete), cind tara-i striga "La lupta, Dane!", alterneaza cu meditatiile solitarului Dan, legate de eterna tema a mortii: "O! lege-a nimicirei! o! Lege nemiloasa!/Cind, cind s-a toci oare a vremii lunga coasa?" este de retinut metafora sugestiva ("a vremii lunga coasa") pentru ilustrarea ideii de trecere ireversibila a timpului, ca si interogatia retorica (punctind demnitatea celei care incepe sa constata ca batrinetea este virsta neputintei). Regretul dupa anii tineretii este impresionant subliniat de alte doua (sugestive) metafore: Dan

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

---

priveste "Fantoma dragalasa a verzei tinereti/Ce fugе de rasuflul geroasei batrineti". Dan traieste in comuniune totala ca natura, ceea ce configureaza semnificatia simbolica a personajului (simbol al vitejiei poporului nostru pentru liberate si independenta nationala); el este, asemenea haiducului din baladele noastre populare, un simbol al poporului care a trait in mediul ambiant al naturii ce i-a fost "casa". Prin introducerea unor sugestive epitete si comparatii in structura poetica, autorul sugereaza ideea de vechime a batrinului Dan: El este "Vechi pustnic ramas singur din timpul sau afara,/Ca pe un gol de munte o stinca solitara"; el a albit de ani si zile, ceea ce presupune si experienta de viata, dar si luarea in considerare a aspectului exterior:Apoi el pleaca fruntea si cade in visare,/Iar muntii,albi ca dinsul,se-nchina-n departare".

Cu privire la titlul poemului, facem urmatoarele precizari: Dan este numele personajului principal, la opozitia dezvoltata "capitan de plai" asociaza doi termeni din sfere ale vocabularului foarte indepartate: "capitan" este un termen militar, iar "plai" este un termen de sfera limbajului comun, denumind "partea superioara a unui munte sau deal, aproape plana, acoperita cu pajiste", locul specific al romanului, a carui imagine paradisiaca apare si-n balada Miorita.

in viziunea artistica al lui Alecsandri, Dan este ostenul care sta de veghe la hotarele patriei, care supravegheaza, din porunca domneasca, plaiurile romanesti, avind constiinta datoriei, aceea de a le apara de invaziile straine.

Portretul fizic al eroului se va intregi de aici in colo cu o suma de trasaturi morale, proprii personajului romantic exceptional, plus in situatii exceptionale. Dan e un mare patriot: "Pe cind el tinar" punea in slujba tarii cea mai frumoasa podoaba: "dalba-i vitejie", adesea pleca singur "prin codrii fiorosi" de la hotare, in care "tuna si fulgera" contra cotropitorilor, "ca trasnetul era" cind "vintura" ostile dusmane. Astfel "tara dormea in pace pe timpii cei mai rai": "deci ii placea sa-nfrunte dalba-i vitejie/Pe cei care prin lume purtau bici de urgie,/si mult iubea cind tara striga:"La lupta, Dane!"/Sa vinture ca pleava ostirele dusmanii./Atunci a lui minie ca trasnetul era,/in patru mari hotare tuna si fulgera,/Iar tara domnea in pace pe timpii cei mai rai/Cind Dan veghea-n picioare la capatiul ei".

tara apare personificata, iar Dan – un simbol al existentei milenare a poporului roman, un simbol al luptei pentru apararea fiintei nationale, si, pentru inlaturarea cotropitorilor straini, e demn si viteaz, neinfricat. Virtutile eroului sunt hiperbolizate si puse in evidenta printr-un stil retoric, colorat cu epitete, personificari, comparatii sau metafore (dalba-i vitejie, bici de urgie, mina lui ca trasnetul era, tara dormea-n pace, cind Dan veghea la capatiul ei, codrii fiorosi, vulturi carpatici, zborul indraznet, cortegi falnici). Ca in legendele populare (Dan si Ursan nu figureaza in documente istorice de aceea se presupune ca sunt plasmuiuri ale imaginatiei poporului), eroul vorbeste cu murgul sau, cind sprinten da-nlaturi sforaind, zicindu-i: "N-aibi grija, mai, soimane! Eu am si duc cu mine/O vraja de dusmani rea si buna pentru tine". Vorbirea directa, marcata grafic prin folosirea ghilimelelor, invioreaaza actiunea, iar metafora ("o vraja rea de dusmani") evidentiaza o trasatura morala esentiala a eroului: curajul in primejdie. Tot odata se introduce in poem un motiv specific al comuniunii om – natura care vor capata o mai mare amploare in cel de-al doilea capitol.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Folosind personificarea, dar și vorbirea directă, autorul ne prezintă pe bătrînul Dan ca pe eroul basmelor populare; el înțelege glasul naturii, aude conversația a doi stejari, "crescuți dintr-o tulpină", despre primejdia în care se află patria, pentru că au navalit tătarii. Aceștia "ard satele române", "ard holdele-n cimpii" și iau în robie "fete și copii": "Bătrînul Dan ascultă graind doi vechi stejari/Crescuți dintr-o tulpină pe culmea cea de munte" (...) "O! frate, zice unul, un vînt în miez de noapte/Adusu-mi-au din vale lung vaiet, triste soapte!/ Esabie în țară! Au navalit tătarii!" (...) "Asa! răspunde altul, acolo în departare zarit-am asta noapte pe cer lumina mare!/ard satele române! Ard holdele-n cimpii!/ Ard codrii!..sub robie cad fete și copii" (...) "Bătrînul Dan aude, suspina și nu crede!".

Prezentarea personajului central se face acum prin verbe la prezentul istoric (ascultă, ard, zbor, aude, suspina, nu crede), prin repetiția insistență a verbului "ard", prin enumerarea (satele, holdele, codrii ard) și inversiune ("adusu-mi-au din vale lung vaiet"). Propozițiile sunt scurte, tonul grav, marcat și de multimea exclamațiilor retorice ("Ard satele române!").

Deși bătrîn, Dan porneste la luptă, mințat de un fierbinte patriotism: "Bătrînul Dan desprinde un palos vechi din cui/si palosul lucește vios în mina lui/Bătrînul Dan pe sinu-i apasă a lui mină/si simte că tot mai bate o inimă română". Această importantă trasatură morală rezultă de la faptele personajului plecarea lui la luptă. Un rol important joacă aici epitetul. Dan e bătrînul, palosul e vechi – deci sugestia vechimii se impune de la sine. Foarte expresiv devine epitetul verbului "lucește vios", în care intenția personificatoare a autorului e clară.

Bătrînul ostean al lui Ștefan cel Mare urăște de moarte pe toți dușmanii țării el și-a păstrat vigoarea sufletească, fapt ce rezultă din autocaracterizarea ce și-o face în verburile: "Pe inimă și palos rugina nu s-a pus./O! Doamne, Doamne sfinte, mai dă-mi zile de trai/ Pin' ce-oi strivi toți lupii, toți serpii de pe plai!" Fa tu să-mi para numai atunci palosul greu/ cînd inimă-n cetă-va să bata-mi piept-ul meu,/s-atunci inimă numai de-a bate să-n cetă/Cînd voi urca sub țărna a dușmanilor cetă!".

Vedem că marele om de munte invocă divinitatea cerîndu-i zile de trai pentru a putea strivi pe toți dușmanii țării. Metafora e, în acest pasaj, de esență populară: lupi și serpi sunt invadatorii, simbolizînd pe tătarii veniți în țară, care și joacă armăsarii în bălți de sînge și pe care viteazul dorește să-i culce sub țărina. Observăm că verbele sunt la modul imperativ iar repetițiile abundă. Tonul avîntat, specific epocii pasoptiste, și deci romanticului poet Vasile Alecsandri care era tonul potrivit pentru această impresionată rugă.

Tot în mod indirect, prin faptele sale de armă, ni-l prezintă Alecsandri pe eroul său și-n secvența a șasea, în care lupta cu oastea tătarească reprezintă punctul culminant al poemului.

Deznodămîntul acțiunii, aflat în finalul poemului în tabloul al șaptelea, este foarte emoționant. În el sunt reliefate alte calități ale eroului: demnitatea sa înaltă, dragostea de patrie, de credință trăbună, înțelepciunea și marea.

Ghirai, hanul, înfrînt atît de rusinos de romîni, și umilit precum un lup din codrii ce-au fost de cîni

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

---

gonit, nu treste ginduri de crunta razbunare contra lui Dan. Cu inima haina, dupa trei zile si trei nopti de framintari, il cheama pe viteaz la el in cort; prin ochii lui trec fulgeri si amenintari ingrozitoare. si urmeaza o secventa de mare dramatism: desi cuprins de lanturi, maret intra românul. Dealogul lor incordat, pe care il voi transcrie mai jos, are valente simbolice profunde si dezvaluie tot inderect alte trasaturi morale iesite din comun: intalepciunea, demnitatea, inteligenta, inaltul patriotism.

La intrebarea lui Ghirai "Ce simte firul ierbii cind coasa e vecina?", eroul da raspunsul cuvenit: "Ea pleaca fruntea-n pace (...)/Caci are sa rodeasca mai frageda la anul!" Se subliniaza deci atit inteligenta batrinului ostein, cit si experienta de viata, demnitatea si intelepciunea sa. Sensurile simbolice subliniate de autor sunt acestea: "firul ierbeii" – simbol al vietii amenintate cu moartea, care "are sa renasca mai frageda" – reprezinta o sugestie pentru intreg poporul român, harazit sa reziste la marile furtuni ale istoriei vitrege, sa renasca mereu, ca pasarea Phoenix, prin puterea de sacrificiu a vitejilor ei. Dan e plin de optimism, isi exprima increderea in virtutile urmasilor sai, capabili si ei sa lupte si sa invinga.

Hanul, care cunoaste prenumele eroului din "graiul plin de lacrimi ai orfanilor din lume", cit si inteligenta sa vie si intelepciunea, ii propune un tirg rusinos: iertarea de moarte in schimbul lepadarii de legea stramoseasca (deci si de calitatea de crestin ortodox si de apartenenta etnica, cea de ramân): " Dar imi fac mila, de ani si de-a ta minte,/Gindind la batrinetea ce-apasa-al meu parinte,/si vreau, cu daruri multe, pe tine-a ta iertare/De veri tu sa te lezezi acum de legea ta!".

Raspunsul demn al lui Dan il uimeste pe Han, dar ii si impune respect: "Ceahlaul sub furtuna nu scade musinilor!/Eu, Dan, sub vintul soartei sa scad pagin nu voi./Deci nu-mi convine viata miselnic cistigata,/Nici pata fardelugii in fruntea mea sapata./Rusinea-i o rugina pe-o arma de viteaz./Cui place sa roseasca, roseasca... eu nu vreau/Nici pata pe-a mea arma, nici pe obrazul meu./Alb am trait un secol pe plaiul stramosesc/si vreau cu fata alba senin sa ma sfirlesc,/Ca dup-o viata lunga, ferita de rusine,/Mormintul meu sa fie curat si alb ca mine!".

Sa subliniem, in acest peisaj, mai intii semnificatiile simbolice. in raspunsul dat lui Ghirai se vorbeste de faptul ca "Ceahlaul ... nu scade musinilor". Este aici un simbol poetic, poate cel mai indragit de poporul român, muntele, loc de refugiu in restriste, dar si de inaltare sufleteasca (e lacasul zeilor in antichitate), simbolul rezistentei in timp la cele mai grele incercari prin care a trecut acest popor. Sa observam apoi ca opozitia simpla "Dan" determina pronumele personal "eu" si ca imbinarea celor doua cuvinte aminteste de forma voivodala "Io, Mircea" si confera exprimarii o anumita maretie si solemnitate. in felul acesta, moartea eroului din final – simbolul luptei pentru apararea fiintei nationale – apare, sub pana lui Alecsandri, ca o moarte tragica, sublima.

Abundenta figurilor de stil: epitete, comparatii, metafore ("rusinea-i o rugina", "...un vierme", "fata alba", "viata lunga", mormintul "curat si alb" "ca mine") confera versurilor citate mai sus un puternic continut emotional. Fragmentele, comentate pina acum, dar in special capitolul al VII-lea, sunt dominate de cele doua sentimente cardinale: onoarea si dezonoarea, in jurul carora se tes

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

---

metaforele si alegoriile. Punerea discreta in antiteza a celor doua sentimente amplifica expresivitatea poetica.

El recurge la cuvintele "pata", "rusine", "rugina pe-o arma de viteaz", "vierme" – pentru a sugera dezonoarea, si, in opozitie cu ele, la cuvintele "albeata din obraz", "fata alba", "traii fara mustrare si fara prihanire", mormintul "curat si alb" – pentru a sugera onoarea si cinstea.

Viteazul respinge deci "mila" si "darurile" dusmanului, cerindu-i doar: "Ghirai, ma lasa, in ora mortii grele/Sa mai sarut odata pamintul tarii mele!" Uimit, Hanul desface cu propria-i mina "cumplitul lant", "unealta de robie" sub care "leul zace", zicindui grabnic: "Tata, ia calul meu si du-te!" si poemul se incheie magistral cu episodul reintoarcerii lui Dan, grav ranit, de pe pamintul patriei, unde, in "aerul Moldovei", de care-i fusese "dor" de ceasul din urma a vietii, "inima lui creste", ochii-i plini de jale "privesc prin lacrimi podoaba tarii sale". in locul acela, de dincolo de Nistru, "Sarmanu-nghenuncheaza pe iarba ce straluceste,/isi pleaca fruntea alba, smerit isi face cruce/si pentru tozdeauna saruta ca pe-o moaste/Pamintul ce tresare si care-l recunoaste.../Apoi el se intoarce la hanul, intra-n cort,/Suspina, sovaieste si, palid, cade mort!".

Pasajul intreg respira in aer de maretie, caracteristic tragediilor antice. Este impresionant faptul ca eroul adauga inca o virtute in paleta inaltelor sale insusiri morale: credincios cuvintului dat lui Ghirai, el se intoarce la hanul si acolo "palid" sovaieste, apoi "cade mort". Remarcabila este si imaginea vizuala creata de poet: "Dan, inghenunchiat ..pe iarba ce straluceste", isi pleaca "fruntea alba" si saruta pamintul tarii ce "tresare si care-l recunoaste". Personificarea pamintului este de asemenea superba.

Sa mai precizam un fapt: V. Alecsandri se arata si aici preocupat (ca si in poezia Sergentul) de a sublinia o idee scumpa lui: recunoasterea eroismului poporului nostru de catre reprezentantii altor natiuni. De aceea, in final, hanul rosteste "cu durere", la capatiul viteazului cazut la datorie: "O! Dan viteaz, fericite ca tine care pere,/Avind o viata verde in timpul tineretii!.../si alba ca zapada in iarna batrinetii!" eroul deci smulge admiratia dusmanului pentru inaltele sale virtuti morale: eroism, devotament, demnitate si puritatea sufleteasca. imbinarea fericita a comparatiei cu metafora si aligoria confera fragmentului un inalt continut emotional.

Un procedeu stilistic de remarcat, in aceste versuri finale (capitolul VII) este repetitia, prin care Alecsandri obtine o subliniere si o intensificare deosebita a actiunilor sau un plus de expresivitate ("nu scade"... "sa scad"; "ma lasa"... "lasa" etc.). repetitia dintii realizeaza o enalogie intre imposibilitatea ca Ceahlaul sa ajunga un musuroi sub furtuna si imposibilitatea ca Dan sa-si lepede credinta "sub vintul soartei".

Mai poate fi remarcata si staruinta, aproape obsesiva, cu care Alecsandri, bun cunoscator al limbii populare, marcheaza persoana I in raspunsurile date de Dan. Poetul respecta acum exprimarea populara, care nu arata (in mod obisnuit) pe autorul actiunii prin pronumele personal in nominativ, ci se multumeste cu indicatia data de desinenta verbului; in schimb apar pronume personale in

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

---

dativ si acuzativ. Persoana I este inasa indicata si prin pronumele posesiv, folosit ca adjectiv: "fruntea mea", "a mea arma", "obrazul meu", "mormintul meu", "al meu dor", "pamintul tarii mele". Valoarea stilistica a pronumelui se datoreaza si intentiei de a sublinia tonul de confesiune, rostit la persoana I, mai ales ca verbele singure n-ar fi reusit sa marcheze aceasta intentie.

Daca in conturarea personajului principal, Dan, am putut urmari varietatea procedeelor de caracterizare folosite de autor, concomitent cu reliefaarea unot procedee artistice, in portretizarea lui Ursan vom schita doar citeva aspecte.

V.Alecsandri prezinta pe Ursan (in mod discret) ca fiin prietenul si tocarasul de lupta al lui Dan; el este infatisat numai din linii colturoase si din umbre: "Om aspru care doarme culcat pe-un buzdugan,/Ursan, pletos ca zimbrul, cu pieptul gros si lat,/Cu bratul de barbat, cu pumnul apasat,/E scurt la grai, naprasnic, la chip intunecos,/El este de peste Milcov pribeag misterios".

si el intra-n dusmanii "ca vieru-n stuhu tare", pe vremea marelui stefan, iar acum ingrijeste de "sirepe hergelii" si "sta de paza in mijlocul cimpiei", adica la hotarele tarii. Prin ocupatia lui pasnica, prin faptul ca are avere si o fata viteaza, Fulga, se sugereaza discret dragosteade pace a poporului român. El e de "peste Milcov", un fel de Hercule misterios, fapt ce ne duce cu gindul la ideea de unitate a românilor de pretutindeni. Viteaz, hotarit, imprevizibil, priveste "grozavu-i buzdugan" cu mult drag si-l insoteste pe Dan in lupta cu tatarii, pina la sosirea ostasilor din Orhei (cind este ranit si salvat de fiica sa, Fulga).

Se impune o scurta observatie si cu privire la peronajul Ghirai, simbol al dusmanului, al invadatorului – cum era si Baiazid, din Scrisoare III; dar personajul lui v.Alecsandri, desi are aceeasi cruzime si pofta de jaf, desi doreste sa-l ucida, din razbunare, pe viteazul Dan, se pleaca in fata demnitatii si patriotismului profund al acestuia, ingaduindu-i sa-si ia ramas bun de la pamintul tarii. Sentimentul lui este de respect filial: "Tata, ia calul meu si du-te!".

Vorbele de lauda pe care le rosteste Ghirai in final, si sentimentul cu care le insoteste, cel de durere, pun mai bine in evidenta deosebitele insusiri ale eroului principal, Dan.

Sub raportul versificatiei, observam ca V.Alecsandri cultiva versul lung, de 13-14 silabe, ritmul este iambic, iar rima imperecheata: ("straluce" - "cruce"; "moaste" - "recunoaste"; "tineretii" - "batrinetii").

Poemul Dan, capitan de plai impleteste istoria cu folclorul, realitatea cu fantasticul, iar deasupra tuturor sentimentelor predomina dragostea de tara a celor doi eroi: Dan si Ursan.

Vasile Alecsandri e considerat "rege al poeziei", de catre M.Eminovici in poezia sa Epigonii si pentru maistria cu care a infatisat ochilor si sesibilitatii noastre istoria: "El desteapta-n sinul nostru dorul tarii cei strabune, /El revoaca-n dulci icoane a istoriei minunei/Vremea lui stefan cel Mare, zimbrul sobru si regal.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Daca in continuare personajul principal, Dan, am putut urmari varietatea procedeelor de caracterizare folosite de autor, concomitent cu reliefarea unor procedee artistice, in portretizarea lui Ursan vom schita doar citeva aspecte.